

VIT-TÚRA

A BÜKKBEN

XII МОСКВА 1985

A XII. VIT hazai rendezvénysorozatából március 30-án a Bükkben rendezett túrára látogattunk. Szerencsés embernek tekinthetik magukat azok, akik a gazdag választékból erre neveztek, mert februárban a hasonló rendezvény idején zord, szeles idő és nagyon hideg volt. Most igazi tavasz fogadja a túrázókat. A kiindulási és a beérkezési pont a Csanyikvölgyi KISZ-iskola, ahonnan reggel héttől folyamatosan indítják a versenyzőket. A túra húsz kilométeres útvonalát festői környezetben, Bükkszentkereszt és Bükkszentlászló érintésével jelölték ki.

A résztvevők közül először Veres Katalin nyírbronyi adminisztrátorral és Kulcsár István ramocsaügyi tsz-könyvelővel beszélgettünk:

— A VIT-túrát teljesítők közül harmincan utazhatnak el a Moszkvai Világifjúsági Találkozóra. Azért vágtatok neki a húsz kilométernek, hátha ti is a szerencsés utazók közé fogtok tartozni?

— Természetesen nem utasítanánk vissza a meghívást, de nem csak ez a lehetőség vonzott bennünket — válaszol Veres Katalin —, hanem a természetjárás örömei.

— Nehéz teljesíteni a VIT-túra követelményeit?

— A téli túra útvonala is ugyanez volt. De akkor kellemetlen, hideg, szeles időben vágtunk neki a nem túl nehéz terepnek. Az út kijelölése annyira egyértelmű, hogy lehetetlen eltévedni, de mi már amúgy is nagyon jól ismerjük a tájat, azt hiszem jelzések nélkül sem tévednénk el. A rosszabb feltelemek — hideg, havas, jeges út — ellenére is 5 órán belül sikerült teljesíteni a téli túrát.

Elbúcsúzva beszélgetőpartnerainktól egy meredek hegyi ösvényen kapaszkodunk tovább, felfelé. Egy tisztáson kis csoport üldögél, közülük Simon Gábort kérdezem, mi vonzotta őket a túrázásra, hiszen nekik, miskolciak révén nem ismeretlen, nem új e vidék szépsége.

— Ez egy baráti társaság, mindenhová együtt szoktunk menni. Annyira vártuk a tavaszt, a szép időt, hogy végre kijöhessünk az emeletes házak közül a szabadba futkározni és focizni egy jót.

— Ez nagyon úgy hangzik, mintha egy felnőtt mondta volna...

— Édesapám falun nőtt fel, őt különösen vonzza a természetjárás, a túrázás, a szabad levegő. Valóban ő szokta így mondani, „de jó dolog kiszabadulni egy kicsit a körengetegből”... , de én is ugyanúgy érzem, különben ő is itt van, amott ül azon a sziklán.

Pár kilométerrel arrébb szintén láthatóan egymáshoz tartozó fiatalok, egy nagyobb társaság. Gyakorlott túrázók lehetnek, öltözetükből, felszerelésükből ítélve — egyiküknek kulacs, másikuknak fényképezőgép lóg a nyakában.

— Honnan jöttetek? — szólítok meg egy lányt, aki óriási csokor hóvirágot szorongat a kezében.

— A Békéscsabai Konzervgyár Természetjáró Szakosztálya vagyunk teljes létszámban — válaszol Balogh Erika csomagoló —, az ómassai Kulcsosházban lakunk mind a tizenketten, de itt van a szak-

FOTÓ: HEGOCZKI FERENC

Csikós József

A VIT-ek története

3234

osztály vezetője, Bohus István is, ő talán többet tud mondani.

— Ezt az utat is a gyár segítségével szerveztük — veszi át a szót a szakosztály vezetője —, mi a távoli Viharsarokban lakó emberek csak a tv-ben láthatnánk hegyeket, ha nem járnánk rendszeresen túrázni. Szinte minden országosan szervezett akcióban részt veszünk, így a VIT-túra is jó alkalom az országjárásra.

Beérkezve a célba a szervezőktől érdeklődünk, hogy elégedettek-e a túrázók számával, lelkesedésével?

— Négy helyszínen — Mecsek, Bakony, Börzsöny, Bükk — és három évszakban — tél, tavasz, nyár — szerveztük a VIT-túrát. Azok közül, akik a helyszíntől függetlenül 1—1 próbát teljesítettek, harmincan utazhatnak Moszkvába — válaszol Tóth József, a KISZ Központi Bizottságának munkatársa. — Ezt a próbát négy-öt óra alatt teljesítette az indulók többsége. De most is voltak rekorderek; a DVTK tájfutói a húsz kilométeres távot két óra alatt tették meg.

Kik és hányan indultak most?

— A hegyi túrákat különösen kedvelik az Alföldön lakók. Sokan jöttek egyénileg, vagy szervezeten, autóbusszal, Békéscsabáról, Debrecenből, Martfűről, Nyíregyházáról. A túrákon általában nyolc-kilencszázan indulnak, most is ennyire számítottunk, de ki tudja miért — talán a közeli ünnepek miatt — csak kétszázan tették próbára erejüket. Az országjárásnak szerintünk ez a legegészségesebb formája, ennek szépségeire szeretnénk rávezetni a fiatalokat.

A visszatérő kisebb-nagyobb csoportok, miután megkapták könyvecskéjükbe a részvételt igazoló pecsétet, nem indultak el azonnal hazafelé. Néhányan fociztak, mások elővették az otthon csomagolt vagy a szervezőktől kapott szendvicset és teát, megint mások napfürdőztek, miközben megbeszélték a húsz kilométeres tavaszi VIT-túra élményeit

ÁCS LÁSZLO